

Novák Valentin

Visszaváltható

*Kockás terítős végtelenbe palack-éned Isten letette.
Nem sűgott, hogy futhatsz el innen. Lelked, mint széked is, megbillen.*

Azok a könnyű, nyári esték. Az életed hús kerthelyiség.
Örök nyarat szerettél volna. Kövülni fröccsbuborékokba.

Azok a könnyű futású nők. Borharapás. Zónás délidők.
Másfélmillió hosszúlépés Magyarországon. Együtt-züllés...

Szökőkutak alatt könnyű csók. Lelkedben csend s tiszai hajók...
Abszint szemedben üröm pokla, örvénylő ölek örök foglya.

Ez múltalom – züllött, vén ripők! Elmaradnak próbabábu nők.
Elmaradnak kígyóbőr létek. Nincs a bor mellé új személyzet.

Nem lép át veled régi pincér. Vágyaid begyűjti létsintér.
Tébolypatkányok, beléd marók. Agyadban ringó üres hajók.

Földbe harapás. Istenzóna. Szentháromság tér diszkrét pokla.
Spriccer ízű nyári égfodrok, és meg nem térülő légyottok,

baldachin nehezű félsz-végek, s öröknyári könnyelműségek.
Téged komolyan nem vehettek: őrangyalaid legyintettek!

Azok a freskóra kent egek! Őszinte nem volt senki veled...
Festhettél állványról élő Istent! Csalatott: az ott fent – az itt lent!

Valami lesz úgyis, és letett, mint visszaváltható üveget...
Nem sűgott, hogy futhatsz el innen. Majd jön, s víz, házmesterként – liften.

NOVÁK VALENTIN (1969) író, költő. Budapesten él. Legújabb kötete: *Repedés* (ÁsÉS novellák, Orpheusz Kiadó, 2023).

Pokol

Felzeng a Miatyánk. Om mantra rezeg.
Kívül háj a bűn, de lelked már keszeg.
Nem vagy szimpatikus végre senkinek...
Stimuláld magad, Nervus Vagus lovag,
s így elhiszed...

Próbálsz a rezgést javadra formálni...
528 Herz hullámsírban bármi
mélytengeri szörnyből *kezes-bárányt* préselsz...
Végtelenben ázva; lelked – kobold cápa...
Vagy. S nem érvelsz!

Fenn keszeget tanítasz vadvíz felett szállni.
Lerántja kultúrsokk – gorgó-kalamári.
Igazi rém-éned *belső*séges pokla,
melynek ép(p) tested lett – ötvennégyyszer vedlett –
legfőbb foglya!

Huszonegyedik századi üvölt(öz)és

Nem tudtam ma sem
semmi érvényeset...

Csak a nyelv,
meg a tana toszta
szét szövegem.

De üvöltök.

S mivel az üvöltés,
Ginsberg óta, érvényes
poétika, teszek így –
soha-véget-nem-érőn...

Máshoz se értek,
hisz csak elhitették,
hogy igen...

Üvöltöm:
mindenki ostoba,
aki nem mi
vagyunk,
aki nem én
vagyok.

Üvöltöm torkom
szakadtáig,
inam remegtéig,
igazam fogytáig,
elmém rogytáig,
s tovább...

Míg barátilag
meg nem veregeti
vállam Thanatosz,
és önnön elmém
albérlője -
a nekem alanyi jogon
járó, könnyűléptű
Feledés...

Ébredés előtt

Nyaryl a család.
Távol leparkolt gondok.
Kétség szarkaláb...

De mégis mosoly.
Nyugdíjba vonulnál már -
nyugágyat porolj!

Csak ennyi munka,
s hajtod magad matracon
a nádvadonba...

Elbújj köteles
stég alatt mint csibor, mint
béka. Öt telet

itt élj iszapba
bújva, pislogva csőrre,
s ne tudd, ki vagy ma...

Nyaral a család.
Banki levél. Csekk. (M)unka.
Fotelkar a nád.

